

Chambre des Représentants

SESSION 1961-1962.

16 MAI 1962.

PROJET DE LOI

ouvrant de nouveaux crédits provisoires
à valoir sur les budgets de l'exercice 1962.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES FINANCES (1)

PAR M. SAINT-REMY.

MESDAMES, MESSIEURS,

Dès l'ouverture de la discussion générale, un commissaire fit la remarque préalable que, en l'occurrence, la demande de crédits provisoires, se rapportant à un budget bien déterminé, celui de l'éducation nationale et de la culture, appelait de très sérieuses réserves, voire une opposition, sur le plan purement politique. Ce membre se réserve de développer ultérieurement lesdites objections, mais les résume succinctement comme suit : rien n'a encore été fait en vue de la scission du département intéressé et de la détermination des attributions respectives des Ministres.

Le ministre des Finances répond en rappelant la portée exacte d'une demande de crédits provisoires : simple question de technique financière, en vue de faire face, en temps utile, aux dépenses normales du département intéressé.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Martel.

A. — Membres : MM. De Saeger, De Staercke, Eeckman, Fimmers, Kiebooms, Lavens, Meyers, Michel, Parisi, Saint-Remy, Scheyven. — Boeykens, Boutet, Cools, Denis, De Sweemer, Detiège, Gelders, Martel, Nazé, Paque (Simon). — De Clercq, Grootjans.

B. — Suppléants : MM. Discry, Eyskens, Gillès de Pélichy, Herbiet, Posson, Van den Daele. — Bary, Sebrechts, Toubeau, Van Acker (Frank), Vercauteren. — Piron.

Voir :

358 (1961-1962) :

— N° 1 : Projet de loi.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1961-1962.

16 MEI 1962.

WETSONTWERP

waarbij nieuwe voorlopige kredieten komende in
mindering van de begrotingen voor het dienstjaar
1962 geopend worden.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE FINANCIËN (1), UITGEBRACHT

DOOR DE HEER SAINT-REMY.

DAMES EN HEREN,

Onmiddellijk nadat de algemene beraadslaging is geopend, maakt een lid de voorafgaande bemerking dat de onderhavige aanvraag om voorlopige kredieten, van uit een zuiver politiek standpunt beschouwd, op ernstig voorbehoud, zoal niet op verzet stuit, omdat zij betrekking heeft op een welbepaalde begroting, nl. die van Nationale Opvoeding en Cultuur. Hij behoudt zich het recht voor om deze bezwaren later uiteen te zetten, doch wil ze reeds thans als volgt samenvatten : tot nog toe werd nog niets gedaan inzake de splitsing van het betrokken departement en de vaststelling van de respectieve bevoegdheden van de Ministers.

De Minister van Financiën wijst in zijn antwoord op de juiste draagwijdte van een aanvraag om voorlopige kredieten : het is niets anders dan een kwestie van financiële techniek, om ten gepasten tijde te kunnen voorzien in de normale uitgaven van het betrokken departement.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Martel.

A. — Leden : de heren De Saeger, De Staercke, Eeckman, Fimmers, Kiebooms, Lavens, Meyers, Michel, Parisi, Saint-Remy, Scheyven. — Boeykens, Boutet, Cools, Denis, De Sweemer, Detiège, Gelders, Martel, Nazé, Paque (Simon). — De Clercq, Grootjans.

B. — Plaatsvervangers : de heren Discry, Eyskens, Gillès de Pélichy, Herbiet, Posson, Van den Daele. — Bary, Sebrechts, Toubeau, Van Acker (Frank), Vercauteren. — Piron.

Zie :

358 (1961-1962) :

— N° 1 : Wetsontwerp.

Un membre, tout en félicitant le Gouvernement d'avoir déposé tous les budgets en temps utile, déplore que le budget de cet important département n'ait pas encore été voté. Mais c'est le gouvernement qui met le Parlement dans l'impossibilité pratique de discuter ledit budget et de prendre ses responsabilités.

Par ailleurs, il pense que jamais on n'a assisté au spectacle d'une partie de la majorité se refusant à voter des crédits provisoires. Il insiste pour qu'avant de passer au vote, un exposé concernant le projet de réforme du département intéressé soit fait à la commission, soit par un des ministres du département, soit par le Premier ministre.

Le membre préopinant s'étonne que, pour la première fois, pense-t-il, des crédits provisoires seront sollicités si longtemps d'avance. Dans ce cas, pour être logique, il faudrait demander aujourd'hui encore le vote de crédits provisoires pour le département de la Santé publique, car on ne peut préjuger du vote de la Chambre, prévu pour cette semaine.

Il se pose, il le répète, un problème politique. Mais ce n'est pas à lui, membre du Parlement, à prendre une initiative en la matière, mais bien au Gouvernement. Que le ministre des Finances veuille bien attirer la très sérieuse attention du Premier Ministre sur la difficulté.

Un autre membre souligne que ce qui vient d'être dit par son collègue n'engage que ce dernier et ne reflète certainement pas l'opinion unanime du groupe auquel ils appartiennent tous les deux.

Mais la question doit, à son avis, se poser comme suit : ou bien le Ministre des Finances n'insiste pas pour qu'il soit voté séance tenante, et dans ce cas la discussion est automatiquement ajournée. Ou bien le Ministre insiste et dans ce cas, il faut admettre qu'il est fort difficile d'apercevoir la prétendue liaison entre le problème politique posé par un commissaire et une question purement technique de crédits provisoires.

Mais si le Ministre demande le vote, l'intervenant déclare qu'il votera les crédits sollicités.

Un membre aimerait entendre des précisions concernant les objections d'ordre politique auxquelles il a été fait allusion. En tous cas, selon lui, un ajournement est inconcevable.

D'ailleurs, le Président du P. S. B. n'a-t-il pas déclaré dans un article qu'il n'était nullement question de scinder le département de l'Education nationale. Dans ces conditions pourquoi ces atermoiements ?

Un autre membre insiste dans le même sens.

Le Ministre précise les intentions du Gouvernement, qui sont d'ordre purement technique : disposer dans le délai nécessaire des crédits indispensables pour faire face aux paiements de fin du mois. Le Gouvernement a pris ses responsabilités en temps utile.

La discussion ne devrait pas sortir du cadre purement budgétaire et technique. Pourquoi évoquer ici des aspects politiques ? Ceux-ci pourront l'être et très longuement en séance publique. C'est en effet là que le débat pourra s'instaurer mais non en Commission des Finances; le rôle de celle-ci est d'ordre purement technique.

Un intervenant se déclare partisan de l'ajournement proposé. En cas de rejet de la proposition d'ajournement, il voterait contre les crédits provisoires.

Un membre estime qu'en ajournant la discussion et le vote, la Commission faillirait à sa tâche et se ridiculiserait.

Een lid feliciteert de Regering omdat zij alle begrotingen tijdig heeft ingediend, doch betreurt tevens dat de begroting van dit belangrijk departement nog niet goedgekeurd werd. Het is echter de schuld van de Regering dat het Parlement zich in de praktische onmogelijkheid bevindt om over de begroting in kwestie te beraadslagen, zodat zij de verantwoordelijkheid daarvoor op zich moet nemen.

Naar zijn mening is het ten andere nog nooit gebeurd dat een fractie van de meerderheid weigerde voorlopige kredieten goed te keuren. Hij dringt erop aan dat met de stemming wordt gewacht totdat een van de Ministers van het Departement of wel de Eerste-Minister vóór de Commissie het ontwerp van omvorming van het betrokken Departement heeft toegelicht.

De vorige spreker is erover verwonderd dat voor het eerst, zo denkt hij, zolang vooraf voorlopige kredieten worden aangevraagd. Om logisch te zijn, zou dan ook onverwijld de goedkeuring van voorlopige kredieten voor het Departement van Volksgezondheid moeten worden aangevraagd, want er kan niet worden vooruitgelopen op de stemming, die deze week in de Kamer wordt verwacht.

Hij herhaalt dat hier een politiek probleem rijst. Hij, als Parlements lid, heeft echter ter zake geen initiatief te nemen, maar wel de Regering. De Minister van Financiën gelieve de Eerste-Minister zeer ernstig attent te maken op de moeilijkheid.

Een ander lid wijst erop dat hetgeen zijn collega zopas heeft verklaard, deze laatste alleen bindt en zeker niet als de eensgezinde mening kan gelden van de fractie, waartoe zij beiden behoren.

Doch, naar zijn mening, moet het probleem als volgt gesteld worden : Of wel dringt de Minister van Financiën niet aan opdat dadelijk over het ontwerp zou gestemd worden en, in zulk geval, wordt de bespreking automatisch uitgesteld. Of wel dringt de Minister wel aan, en in dit laatste geval moet men toegeven dat het zeer moeilijk valt het zogenaamd verband te onderscheiden tussen het door een lid gestelde politieke probleem en een zuiver technisch vraagstuk betreffende voorlopige kredieten.

Doch zo de Minister om de stemming verzoekt, verklaart de spreker dat hij de gevraagde kredieten zal goedkeuren.

Een lid wenst enige verduidelijking omtrent de politieke bezwaren waarop werd gezinspeeld. Naar zijn mening is een verdaging in elk geval ondenkbaar.

Heeft de Voorzitter van de B. S. P. in een persartikel niet verklaard dat er volstrekt geen sprake was van een splitsing van het Departement van Nationale Opvoeding ? Waarom, in die omstandigheden, al die aarzelingen ? Men zou best overgaan tot de stemming.

Een ander lid dringt in dezelfde zin aan.

De Minister preciseert de bedoelingen van de Regering, die van zuiver technische aard zijn : binnen de nodige termijn beschikken over de kredieten die onontbeerlijk zijn om de betaling aan het einde van de maand te kunnen verrichten. De Regering heeft ten gepasten tijde haar verantwoordelijkheid opgenomen.

De bespreking zou niet buiten het zuiver begrotings- en technisch kader moeten treden. Waarom hier politieke aspecten invoeren ? Deze kunnen, en zeer breedvoerig, in openbare vergadering te berde worden gebracht. Het is immers daar dat het debat zal kunnen plaats vinden, en niet in de Commissie voor de Financiën; de rol van deze laatste is van zuiver technische aard.

Een tussenkomend lid verklaart voorstander te zijn van de voorgestelde verdaging. In geval van verwerping van het voorstel tot verdaging zou hij tegen de voorlopige kredieten stemmen.

Een lid is de mening toegedaan dat, door de bespreking en de stemming te verdragen, de Commissie aan haar taak zou te kort schieten en zich belachelijk zou maken.

Un membre insiste à nouveau pour que la tradition de la Commission soit respectée : discussion et vote, sans ajournement.

D'ailleurs, plus tardif sera le vote en Commission, plus bref sera le délai utile pour le débat public. Or c'est incontestablement en séance publique que devront se traiter les aspects politiques.

Un autre membre tient à souligner que le silence de son groupe équivalait à une approbation du Gouvernement.

Le Ministre, adjoint des Finances, plaide contre l'ajournement du débat. Il en résulterait le risque évident de ne pouvoir payer en fin de mois, les traitements des fonctionnaires et des enseignants y compris ceux de l'enseignement libre.

Il est procédé au vote sur la motion d'ajournement. Celle-ci est repoussée par 15 voix contre 4 et une abstention.

Dans ces conditions, l'auteur de la motion d'ajournement développe ses griefs d'ordre politique.

La déclaration gouvernementale, dit-il, annonce une révision des structures du Ministère de l'Education nationale et de la Culture.

Le Gouvernement n'a pas encore pris attitude à cet égard.

Le problème revêt deux aspects :

1° *La scission administrative du département* : non seulement elle n'est pas réalisée, mais elle n'est même pas amorcée. Le Gouvernement n'a cependant cessé de considérer que le transfert de l'I. N. E. P. S. au département de l'Education nationale et de la Culture et la scission administrative de ce dernier étaient liés. Cela résulte à l'évidence des communiqués gouvernementaux. Le P. S. C. a accepté, pour faciliter la procédure, de sérier les problèmes et a admis, sans contrepartie, le transfert de l'I. N. E. P. S. Nous sommes donc en droit d'exiger l'examen et la réalisation, à bref délai, de la scission administrative du département.

Les termes de la déclaration gouvernementale sont assez imprécis, diront d'aucuns. Peut-être. Mais il faut les interpréter de bonne foi. Et comment mieux le faire qu'à la lumière des programmes respectifs des deux partis au pouvoir, qui tous deux préconisent la scission du haut en bas de la hiérarchie administrative ? Qu'on comprenne donc l'impatience du P. S. C.

2° *La répartition des attributions ministérielles* : sur ce point, les programmes des deux partis majoritaires divergent. Mais les sociaux-chrétiens flamands, avant le vote de la déclaration gouvernementale, ont averti le Premier ministre et le Vice-Président du Conseil qu'ils ne voteraient la confiance qu'en faisant leurs plus expresses réserves à l'égard de cet aspect du problème.

Ils renouvellent ces réserves formelles, non point dans le but de dresser des obstacles sur la route du Gouvernement, mais avec la volonté arrêtée de provoquer ne fût-ce qu'un commencement d'exécution de la réforme promise. Car ils ne demandent pas l'impossible, c'est-à-dire la réalisation totale de ladite réorganisation dans le délai de quinze jours.

Un autre intervenant émet une protestation : peut-on discuter de la politique d'un département ministériel, en l'absence du Ministre responsable ? En effet, en fait, c'est le budget lui-même que l'on met en discussion.

Een lid dringt er nogmaals op aan dat de traditie van de Commissie wordt nageleefd : beraadslagingen en stemming, zonder verdaging.

Overigens, hoe later tot de stemming wordt overgegaan, hoe korter de termijn voor de openbare beraadslaging wordt. Nu kan niet worden betwist dat de politieke aspecten in de openbare vergadering behandeld moeten worden.

Een ander lid wijst erop, dat het stilzwijgen van zijn fractie als een goedkeurende houding tegenover de Regering moet worden beschouwd.

De Minister, adjunct voor Financiën, pleit tegen de verdaging van het debat, omdat zulks ertoe kan leiden dat de ambtenaren en het onderwijzend personeel, dit van het vrije onderwijs inbegrepen, niet worden uitbetaald aan het einde van de maand.

Er wordt gestemd over de motie tot verdaging. Deze wordt verworpen met 15 tegen 4 stemmen en één onthouding.

Dientengevolge zet de indiener van de motie zijn bezwaren van politieke aard uiteen.

In de regeringsverklaring, zo zegt hij, wordt een herziening van de structuren van het Ministerie van Nationale Opvoeding en Cultuur aangekondigd.

De Regering heeft dienaangaande nog geen standpunt ingenomen.

Het probleem heet twee aspecten :

1° *De administratieve splitsing van het Departement* : niet alleen is die niet doorgevoerd, maar er werd zelfs geen aanvang mee genomen. Nochtans heeft de Regering steeds geoordeeld dat de overbrenging van het N. I. L. O. S. naar het departement van Nationale Opvoeding en Cultuur en de administratieve splitsing van dit departement onafscheidelijk met elkaar verbonden zijn. Dit blijkt duidelijk uit de regeringscommuniqués. Ter vergemakkelijking van de procedure stemde de C. V. P. in met het afzonderlijk behandelen van de problemen en nam zij de overbrenging van het N. I. L. O. S. zonder tegenprestatie aan. Wij hebben dus het recht om te eisen dat de administratieve splitsing van het Departement wordt besproken en binnen afzienbare termijn doorgevoerd.

Het mag al waar zijn dat, zoals sommigen wel zullen beweren, de bewoordingen van de regeringsverklaring vrij vaag zijn. Maar bij de interpretatie moet blijk worden gegeven van goede trouw. Hoe kan dat beter worden gedaan dan in het licht van de onderscheiden programs van beide regeringspartijen, die allebei de splitsing van de administratieve hiërarchie, van hoog tot laag, aanprijzen ? Men moet het ongeduld van de C. V. P. begrijpen.

2° *De verdeling van de ministeriële bevoegdheden* : Op dit punt lopen de programma's van de beide meerderheidspartijen uiteen. Doch vóór de stemming over de regeringsverklaring hebben de Vlaamse C. V. P.-leden de Eerste-Minister en de Ondervoorzitter van de Ministerraad gewaarschuwd dat zij het vertrouwen slechts zouden stemmen onder het meest strikte voorbehoud, wat dit aspect van het probleem betreft.

Zij herhalen dit formele voorbehoud, niet om de Regering allerlei hinderpalen in de weg te leggen, maar met de vaste wil om aan de beloofde hervorming al was het maar een begin van uitvoering te doen geven. Want zij vragen niet het onmogelijke, d. w. z. dat de bedoelde reorganisatie volledig zou doorgevoerd worden binnen een termijn van veertien dagen !

Een ander lid tekent protest aan en vraagt : Mag men het beleid van een ministerieel departement bespreken terwijl de verantwoordelijke Minister afwezig is ? Inderdaad, feitelijk loopt de bespreking over de begroting zelf.

Comment peut-on, intervient un autre membre, espérer voir résoudre tous les problèmes simultanément ? Il comprend parfaitement les réserves formulées par d'aucuns, mais adjure les membres de ne pas perdre de vue la mission réglementaire de la Commission, dont le caractère est purement technique. Que ceux qui le jugent utile exposent, aussi largement qu'il leur plaira, leur point de vue et leurs objections, en séance publique.

Restons des techniciens et voyons froidement les choses. Rien ne s'opposerait toutefois à ce que la discussion soit suspendue quelques heures, si le Premier Ministre manifestait son intention de se présenter devant la commission pour lui donner d'éventuels éclaircissements.

M, le Président signale que, suite à un avis adressé par lui au Premier ministre, celui-ci se déclare prêt à faire, dans le courant de l'après-midi même, une déclaration à la commission.

Cette dernière suspend en conséquence ses travaux.

A la reprise, le Premier ministre analyse comme suit le problème qui provoque l'opposition de certains membres.

Il est effectivement question, dans la déclaration gouvernementale, d'une réforme de structure du Département de l'Education Nationale et de la Culture. Au cours de la discussion de ladite déclaration, un contact entre les deux ailes de la majorité se révéla, en effet, nécessaire.

A la suite de ce contact, le Gouvernement, par la voix du Premier Ministre, fit au Parlement, le 5 mai 1961, (voir Annales parlementaires de la Chambre) une déclaration annonçant que la réforme se réaliserait en deux étapes : tout d'abord la scission administrative du département ; ensuite, la réorganisation générale.

Depuis lors, le Gouvernement s'est penché maintes fois sur ce problème complexe et délicat. Il demanda finalement aux deux ministres compétents de lui préparer, dans un délai d'un mois, un avant-projet de réorganisation du département, en tenant compte du transfert de l'I. N. E. P. S. au département de l'Education Nationale et de la Culture. Il fut bien précisé, lors du communiqué à la presse, en date du 2 décembre 1961, qu'un réel accord de principe existait au sein du Gouvernement.

De nombreux contacts furent organisés par la suite entre les deux parties de la coalition au pouvoir. D'autre part, la réalisation légale du transfert de l'I. N. E. P. S. ne fut pas de nature, on le sait, à simplifier les choses ni à calmer les esprits. Enfin, la longue maladie du ministre Larock ne contribua pas peu à retarder les solutions impatientement attendues par certains.

Aujourd'hui, les intentions du Gouvernement restent inchangées ; il souhaite de même que le Premier ministre une solution rapide.

Mais, déclare ce dernier, comment peut-on exiger cette solution avant que n'intervienne, en temps utile, le vote des crédits provisoires ? Ce qui est indispensable — et réalisable — c'est que les problèmes litigieux soient résolus avant le vote du budget proprement dit du département en cause.

Refuser de simples crédits provisoires sous prétexte que la réforme n'est pas réalisée au moment où ils sont sollicités, cela signifierait que le personnel du département et le personnel enseignant des deux réseaux, ne percevraient pas leur traitement à la fin du mois en cours.

Hoe kan men — aldus de tussenkomst van een ander lid — hopen alle vraagstukken ter zelfder tijd te zien oplossen ? Hij begrijpt heel goed het door sommigen gemaakte voorbehoud, maar hij bezweert de leden de reglementaire opdracht van de Commissie niet uit het oog te verliezen, opdracht die van zuiver technische aard is. Zij die het nuttig achten kunnen hun standpunt en hun opwerpingen, zo breedvoerig als ze het wensen, in openbare vergadering uiteenzetten.

Laten wij technici blijven en de zaken nuchter beschouwen. Niets verzet er zich nochtans tegen dat de bespreking enkele uren geschorst wordt, indien de Eerste-Minister het inzicht zou te kennen geven vóór de Commissie te verschijnen, ten einde haar eventueel ophelderingen te verstrekken.

De heer Voorzitter deelt mede dat, ingevolge een door hem aan de Eerste-Minister gedane mededeling, deze zich bereid verklaart, in de loop van de namiddag zelf, een verklaring vóór de Commissie af te leggen.

Deze schorst diensvolgens haar werkzaamheden.

Bij de hervatting geeft de Eerste-Minister de volgende uiteenzetting over de moeilijkheden die vanwege sommige leden aanleiding geven tot verzet.

In de regeringsverklaring is inderdaad sprake van een stuctuurhervorming van het departement van Nationale Opvoeding en Cultuur. Bij de discussie over vermelde verklaring bleek het nodig te zijn dat beide fracties van de meerderheid overleg met elkaar zouden plegen.

Ingevolge deze contactname legde de Regering, bij monde van haar Eerste-Minister, op 5 mei 1961 in het Parlement (zie Parlementaire handelingen van de Kamer) een verklaring af, waarin werd aangekondigd dat de hervorming in twee etappes zou plaats vinden : eerst de administratieve splitsing en vervolgens de algemene reorganisatie.

Sedertdien heeft de Regering zich herhaaldelijk met dit ingewikkelde en kiese probleem beziggehouden. Ten slotte verzocht zij beide betrokken Ministers binnen de termijn van een maand, een voorontwerp tot reorganisatie van het departement voor te bereiden en daarbij rekening te houden met de overheveling van het N. I. L. O. S. naar het departement van Nationale Opvoeding en Cultuur. In de mededeling aan de pers, op 2 december 1961, werd duidelijk verklaard dat er een werkelijk principieel akkoord bestond onder de leden van de Regering.

Daarna had er herhaaldelijk overleg plaats tussen de twee partijen van de aan het bewind zijnde coalitie. Anderzijds — zoals men weet — was de overbrenging, in de wettelijke vormen, van het N. I. L. O. S. niet van aard om de zaken te vereenvoudigen en de gemoederen tot bedaren te brengen. Ten slotte is het ook aan de langdurige ziekte van Minister Larock te wijten dat de oplossingen, die sommigen met zoveel ongeduld tegemoet zien, vertraagd werden.

Thans blijven de plannen van de Regering ongewijzigd ; zoals de Eerste-Minister wenst zij een spoedige oplossing.

Maar hoe kan men deze oplossing eisen, zo betoogt de Eerste-Minister, indien niet voorafgaandelijk en ten gepasten tijde de voorlopige kredieten goedgekeurd worden ? Wat werkelijk onontbeerlijk is — en te verwezenlijken — is dat de omstreden vraagstukken een oplossing bekomen vóór de goedkeuring van de eigenlijke begroting van het betrokken departement.

De eenvoudige weigering van voorlopige kredieten, onder voorwendsel dat de hervorming niet is tot stand gebracht op het ogenblik waarop die kredieten aangevraagd worden, zou erop neerkomen dat het personeel van het departement en het onderwijzend personeel van de twee onderwijsnetten hun wedde op het einde van de lopende maand niet zouden trekken.

Une précision : le parti socialiste a déjà marqué son accord pour que se réalise la scission administrative jusqu'au grade de Directeur général.

Mais qu'on s'abstienne de se jeter à la face des formules à l'emporte-pièce, suivant lesquelles un camp serait farouchement « pour la scission » et l'autre « contre la scission ». Ce n'est pas faire œuvre constructive.

Intervenant une nouvelle fois dans le débat, un membre considère que le long plaidoyer du Premier ministre peut se résumer en cette formule lapidaire « attendre et faire confiance ».

Il convient de noter que ce n'est pas l'opposition qui a transformé ce problème technique des crédits provisoires en débat politique. Dès le début de la discussion, l'opposition a insisté pour que le vote intervienne sans délai, alors que le Gouvernement, reconnaissons-le, a fait le louable effort de déposer ses budgets en temps normal.

Constatons que les deux groupes de la majorité interprètent différemment le passage de la déclaration gouvernementale annonçant la réforme de structure du département de l'Éducation Nationale et de la Culture. Selon le même membre, les conceptions à cet égard, des deux partis majoritaires, sont inconciliables. Il suffit, pour s'en convaincre, de lire les déclarations publiques faites de part et d'autre.

Le Premier Ministre déclare que c'est en vain que l'opposition tente d'envenimer une prétendue mésentente entre les deux ailes de la majorité.

Quoi de plus normal, ajoute-t-il, qu'un problème, incontestablement délicat, porte en soi la source de difficultés, d'interprétation, d'abord, de réalisation, ensuite ?

D'où certaines lenteurs, alors que nombreux sont ceux qui, y compris le Premier Ministre, souhaitent au contraire une solution rapide. Quelques semaines encore seront indispensables pour aboutir au dénouement, et la discussion du budget du département sera, à n'en pas douter, l'occasion normale de confronter les points de vue à l'endroit de la solution qui aura été proposée. D'ici-là, le Premier Ministre réclame la confiance de la majorité !

Intervenant une ultime fois, le membre qui s'était fait l'interprète du mécontentement d'un certain nombre de membres, constate que, loin de contredire son exposé, le Premier Ministre n'avait fait que le compléter.

Nous ne demandons pas l'impossible, enchaîne-t-il. De toute évidence la solution du problème ne peut intervenir dans un délai de quinze jours. Mais nous ne pouvons nous contenter de simples promesses, toujours renouvelées, jamais honorées. Il serait pourtant aisé pour le Gouvernement, de poser, d'ici la fin du mois, un geste positif, qui constituerait, à nos yeux, un commencement d'exécution. Dans cette perspective — mais dans cette perspective seulement — nous pourrions accepter de postposer jusqu'au moment de la discussion du budget l'échéance de la solution complète.

On nous demande d'être patients ? Qu'on en juge ! Il y a treize mois que la déclaration gouvernementale a été approuvée et une solution a été promise officiellement il y a cinq mois ? Or nous attendons toujours !

Bien plus. C'est au moment où les deux partis de la majorité s'accordent pour réaliser le transfert de l'I. N. E. P. S qu'on enregistre avec amertume une recrudescence des divergences entre ces mêmes partis majori-

Hier weze aangestipt : de socialistische partij heeft er reeds haar instemming mee betuigd dat de administratieve splitsing tot aan de graad van directeur-generaal zou doorgevoerd worden.

Maar dat men er zich van onthoude elkaar rake formules naar het hoofd te slingeren volgens welke het ene kamp hardnekkig « voor de splitsing » en het andere « tegen de splitsing » zou zijn. Aldus wordt geen opbouwend werk verricht

Bij een nieuwe tussenkomst in het debat, is een lid de mening toegedaan dat het lange pleidooi van de Eerste-Minister kan samengevat worden in volgende kernachtige formule : « wachten en vertrouwen hebben ».

Er valt aan te stippen, dat het niet de oppositie is die dit technisch vraagstuk van de voorlopige kredieten in een politiek debat heeft omgevormd. Van bij de aanvang van de bespreking heeft de oppositie erop aangedrongen dat de stemming onverwijld zou plaatsgrijpen, terwijl de Regering, laten wij dit erkennen, de prijzenswaardige inspanning gedaan heeft haar begrotingen ten normale tijde in te dienen.

Wij stellen vast dat de twee meerderheidsfracties op verschillende wijze de passage interpreteren van de regeringsverklaring waarin de structuurhervorming van het departement van Nationale Opvoeding en van Cultuur aangekondelen we dit erkennen, de prijzenswaardige inspanning digd wordt. Volgens hetzelfde lid zijn de opvattingen van de twee minderheidspartijen ten dien opzichte onverzoonlijk. Om daarvan overtuigd te zijn volstaat het de publieke verklaringen te lezen die aan beide zijden afgelegd worden.

De Eerste-Minister verklaart dat de oppositie tevergeefs een beweerde slechte verstandhouding tussen de twee meerderheidsvleugels tracht te misbruiken.

Het is dan ook volkomen normaal, voegt hij eraan toe, dat aan een onbetwistbaar kies probleem allerhande moeilijkheden zijn verbonden, vooreerst in verband met de interpretatie en vervolgens met de uitvoering.

Dit verklaart waarom men niet vlugger vooruitgaat, terwijl velen — en tot hen behoort ook de Eerste-Minister — integendeel spoedig een oplossing wensen. Er zullen daartoe nog enkele weken nodig zijn. Zonder enige twijfel zal de bespreking van de begroting van het Departement normaal de gelegenheid bieden om de standpunten inzake de inmiddels voorgestelde oplossingen met elkaar te vergelijken. In dit vooruitzicht doet de Eerste-Minister beroep op het vertrouwen van de meerderheid.

Bij een allerlaatste tussenkomst doet het lid die de ontevredenheid van een zeker aantal leden vertolkte, uitschijnen, dat de Eerste-Minister zijn betoog volstrekt niet heeft tegengesproken, maar het alleen heeft aangevuld.

Wij vragen niet het onmogelijke, zo vervolgt hij. Het ligt voor de hand dat het probleem niet binnen een termijn van veertien dagen een oplossing kan bekomen. Doch wij kunnen geen genoegen nemen met gewone beloften, die steeds herhaald en nimmer gehouden worden. Het ware voor de Regering nochtans niet moeilijk voor het einde van de maand een positief gebaar te stellen, dat voor ons de waarde van een begin van uitvoering zou hebben. In dit perspectief, maar dan alleen, zouden wij kunnen aanvaarden dat de verwezenlijking van de volledige oplossing verdaagd wordt tot bij de bespreking van de begroting.

Men vraagt ons geduld te oefenen ? Dat men ons geduld beoordele. De regeringsverklaring werd dertien maanden geleden goedgekeurd, en vijf maanden geleden werd ons officieel een oplossing beloofd. En wij wachten nog steeds !

Meer nog. Het is op het ogenblik waarop de twee meerderheidspartijen het eens zijn om de overbrenging van het N.I.L.O.S. te verwezenlijken, dat men met bitterheid een heropflakking van de meningsverschillen tussen diezelfde

taires à l'endroit de la réforme promise du département de l'Education Nationale et de la Culture.

A regret, dans ces conditions, nous ne pourrions voter les crédits sollicités.

Le Ministre des Finances souligne une dernière fois le caractère purement technique du projet de loi en discussion.

Un Commissaire conteste que le transfert de l'I.N.E.P.S. et la scission du département de l'Education Nationale et de la Culture aient jamais été liés. Aucune promesse de ce genre ne lie et n'a jamais lié les deux partis gouvernementaux.

Le Premier Ministre tient à donner une précision : en réalité, le texte de la déclaration gouvernementale ne fait pas apparaître clairement que les deux problèmes aient été liés. C'est du côté du P. S. C. qu'on le considère sous cet angle; mais le Premier Ministre admet parfaitement qu'on puisse l'interpréter de telle manière.

Mais en toute hypothèse, le Gouvernement a besoin d'un climat de sérénité pour pouvoir résoudre ces problèmes délicats.

Un membre ayant demandé au Premier Ministre son avis sur un récent article du Président du P. S. B. concernant le problème de la scission du département, le Premier Ministre répond qu'il se refuse catégoriquement à se livrer à un commentaire, en commission, d'une déclaration faite par un leader politique en dehors du Parlement.

Votre Commission passe au vote des trois articles du projet.

L'article premier est adopté par 8 voix contre 7 et deux abstentions.

L'article deux est adopté par 9 voix contre 7 et 2 abstentions.

Un vote identique est émis sur l'article 3.

L'ensemble du projet de loi est adopté par 9 voix contre 7 et 2 abstentions.

Le Rapporteur,

A. SAINT-REMY.

Le Vice-Président,

A. FIMMERS.

meerderheidspartijen vaststelt betreffende de beloofde hervorming van het departement van Nationale Opvoeding en Cultuur.

In die omstandigheden kunnen wij, tot onze spijt, de gevraagde kredieten niet goedkeuren.

De Minister van Financiën wijst een laatste maal op het zuiver technisch karakter van het behandelde wetsontwerp.

Een lid betwist dat de overbrenging van het N.I.L.O.S. en de splitsing van het departement van Nationale Opvoeding en Cultuur ooit met elkaar verbonden werden. Geen enkele belofte van die aard bindt de twee regeringspartijen of heeft ze ooit gebonden.

De Eerste-Minister houdt eraan te preciseren : in werkelijkheid blijkt niet duidelijk uit de tekst van de regeringsverklaring dat de twee vraagstukken gekoppeld werden. Het is aan de kant van de C.V.P. dat men het onder die hoek ziet; doch de Eerste-Minister geeft grif toe dat men het op die manier kan interpreteren.

Doch de Regering heeft in elk geval een sereen klimaat nodig om deze kiese problemen te kunnen oplossen.

Een lid verlangt de mening van de Eerste-Minister te kennen omtrent een recent artikel van de Voorzitter van de B.S.P. over het probleem van de splitsing van het departement. De Eerste-Minister antwoordt dat hij stellig weigert in de Commissie commentaar te leveren op een verklaring die door een politieke leider buiten het Parlement is afgelegd.

Uw Commissie gaat over tot de stemming over de drie artikelen van het ontwerp.

Het eerste artikel wordt aangenomen met 8 tegen 7 stemmen en twee onthoudingen.

Artikel 2 wordt met 9 tegen 7 stemmen en 2 onthoudingen aangenomen.

De stemming over artikel 3 verloopt op dezelfde wijze.

Het wetsontwerp wordt in zijn geheel aangenomen met 9 tegen 7 stemmen en 2 onthoudingen.

De Verslaggever,

A. SAINT-REMY.

De Ondervoorzitter,

A. FIMMERS.